WALT DISNEY'S

Donald Duck

EEN VROLIJK WEEKBLAD

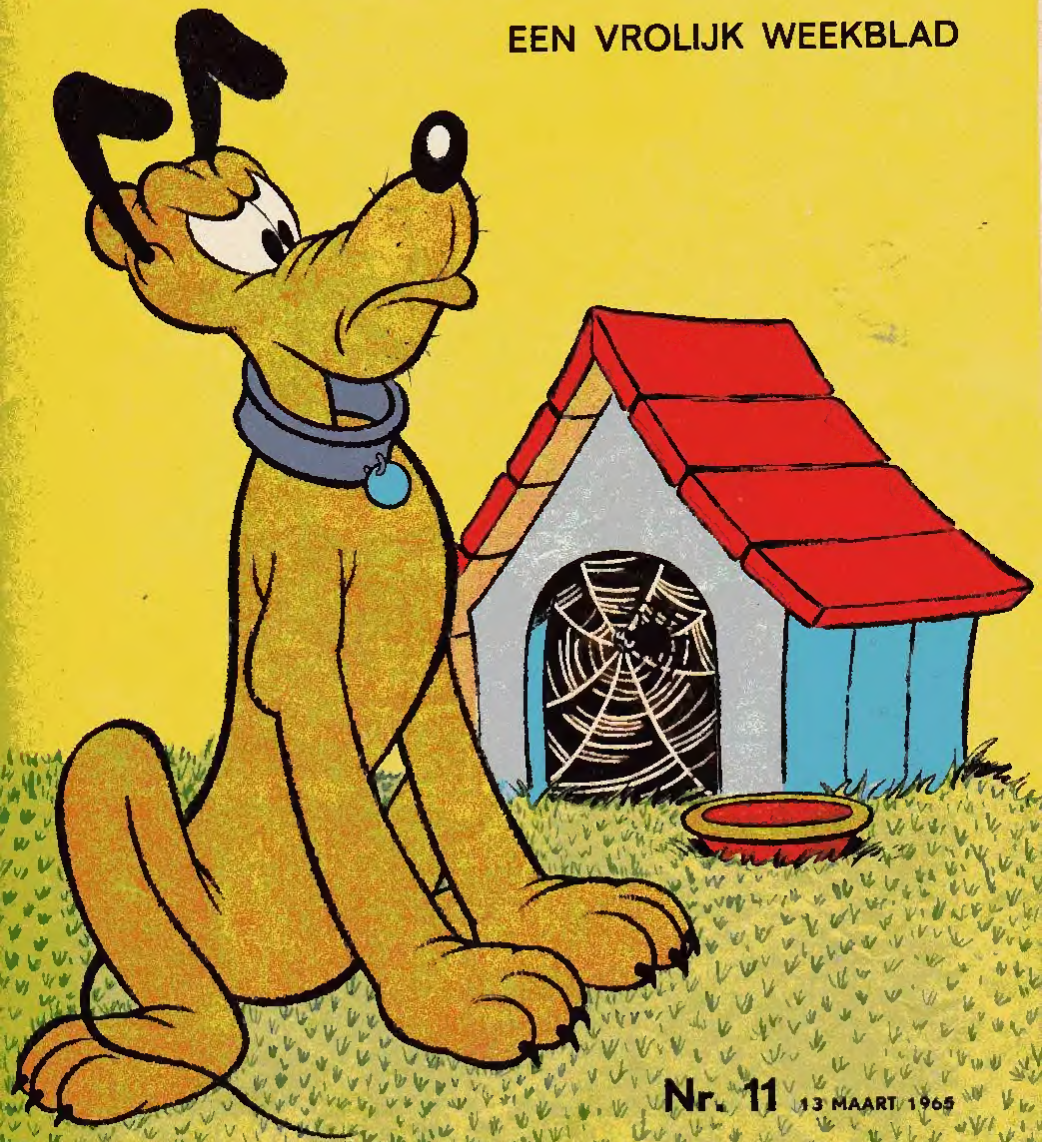

Nr. 11 13 MAART 1965

Beste vrienden en vriendinnen

VANDAAG is een heel speciaal vriendinnetje van me jarig, en je begrijpt wel dat ik vanmorgen meteen naar haar toe ben gegaan om haar te feliciteeren. Ze had al heel wat cadeautjee gekregen en ze zag er stralend uit.

„En hoe bevalt het om jarig te zijn?" vroeg ik.

„Oh, uitstekend!" lachte ze. „Ik zou wel elke dag jarig willen zijn!"

„Dat meen je niet!" zei ik. „En als je het wel meent, zal ik je gauw tot andere gedachten brengen!" en ik vertelde haar dit verhaal.

„Er was eens een jongetje dat jarig was. Nu moet je weten dat hij een oom had die toveren kon, en op deze dag kwam die oom op verjaarsvisite en zei tegen het jongetje dat hij een wens mocht doen.

„Ik wil altijd jarig zijn," zei het jongetje, en dat gebeurde. Voortaan was het jongetje elke dag jarig en kreeg hij elke dag cadeautjes. Maar, omdat de oom van het jongetje een geweldenvol tovenaar was, die nooit iets half deed, werd het jongetje ook iedere dag een jaar ouder, en na een maand was hij al zesendertig.

Na 3 maanden was hij de oudste inwoner van het stadje. En de cadeaus bleven binnenstromen, er moest een opslagplaats worden gebouwd om alle cadeautjes in op te bergen en iedere dag moest het jongetje taartjes eten en een feestmuts dragen hetgeen hem begon te vervelen . . .

Op zijn honderdste verjaardag kwam de oom weer op visite, en hij zei tegen het jongetje: „Nu ben je honderd jaar geworden, dat is een gedenkwaardige leeftijd; je mag een wens doen!"

„Ik wil weer zeven jaar zijn en ik wil voortaan maar één keer in het jaar jarig zijn!" riep het jongetje, en ook dat gebeurde. En het jongetje vierde één keer in het jaar het grootste feest dat je je maar denken kunt, en zei tegen iedereen: „Wat een geluk dat ik maar één keer in het jaar jarig ben!"

OOM DONALD

Ons ziekenlijstje

Johan Kalle ligt in het St.-Joanna-Ziekenhuis, Kinderafd. Kamer 8, Goes, en zou graag wat brieven en kaarten krijgen.

Peter Spil is drie jaar en dol op mooie gekleurde kaarten. Zijn adres is: Kastanjestraat 18, Krommenie.

Marianne Welbraven is elf jaar en spaart foto's van filmsterren en speldjes. Haar adres is: 2e Atjehstraat 49b, Utrecht.

Bertje Winkelhof, Rotterdam; **Fneke de Vries**, Velp en **Eelco Plevier**, Zwijndrecht bedanken alle vrienden en vriendinnen heel hartelijk voor alle brieven en kaarten die zij hebben gekregen.

* Prijzen *

Eerste prijs: een horloge of autoped naar keuze; tweede prijs jongens: bouwdoos; meisjes: weefdoos; 10 derde prijzen: een badmintonspel; 20 vierde prijzen: een bal.

Onze wekelijkse prijsvraag nr. 11

Dit raadselachtige pluizige wilgenkatjesboeket heeft iets prettigs te vertellen.

In elk takje komen twee woorden te staan, bovenaan te beginnen. De letters in de groene katjes zijn de laatste letters van de eerse woorden en tevens de eerste letters van

de volgende woorden. In totaal moet je dus tien woorden vinden. Wanneer je het goed gedaan hebt, staat er in de katjes met de pijl van links naar rechts, een bekend gezegde van een bepaalde maand in het voorjaar.

1. Klein dier met zwart fluweelachtig pelsje; jong schaap.
2. Vierkante decameter; naam van Adams vrouw.
3. Hemellichaam; akelig.
4. Knaagdier; soort metaal.
5. Dicht; gelofte (meestal in de rechtszaal).

Schrijf de oplossing op een briefkaart en stuur die vóór 18 maart aan **Donald Duck**, Postbus 792, Amsterdam, Vermeld duidelijk je naam, adres en woonplaats en schrijf op de adreszijde in de linkerbovenhoek: „Oplossing nr. 11" en daaronder, wat je wilt hebben: een autoped of een horloge.

Opletten allemaal

De winnaars van prijsvraag nr. 4 zijn:

1e prijs: horloge of autoped: Janneke Niermeijer, Binnenweg 42, **Hemrik;**

2e prijs: bouwdoos: René Jungerius, Gev. v. Endegeeststr. 15, **Hoofddorp.**

3e prijs: badmintonspel: J. en G. Slob, **Noordeloos;** K. Verhoef, **Haarlem;** G. Molenaar, **Amelde;** W. Huisman, **Zeerijp;** L. Poen, **Amsterdam;** S. Esveld, **Amerangen;** R. d. Lange, **Purmerend;** A. Hoebe, **Oudelnis;** P. v. d. Bogaart, **Valkenswaard;** J. d. Duil, **Schaveningen.**

Bal: E. Veld, **Heerlen;** R. Verweij, **Vinkeveen;** A. v. Munt, **Zeist;** J. Henstra, **Amersfoort;** D. Bloemendaal, **Groningen;** H. v. d. Raaf, **Wauden;** D. Wink, **Woerden;** P. Brak, **Zegveld;** M. Stuivenberg, **Den Haag;** E. Bruiniks, **Leiden;** J. Ridder, **Hollum-Ameland;** N. Vondeling, **Delfzijl;** G. Nelis, **Maarn;** G. Donkersteeg, **Naarden;** B. Heinrichs, **Boekelo;** L. Geurts, **Tegelen;** G. Timmer, **Zweelon;** H. Tan, **Geleen;** T. Luttikhuizen, **Wekerom;** R. Eek, **Baarn.**

De oplossing van prijsvraag nr. 9 luidt: SCHROEVEDRAAIER.

* * * * * *

Oom Donalds brievenbus

Yvonne de Regt, Badhoevedorp.
Dat was een leuk verhaaltje over Sniepje en Snoper, Yvonne! Maar weet je wat, stuur die ansichten maar naar een adres van het Ziekenlijstje; ik weet zeker dat je daarmee een ziek kind erg blij kunt maken!

Berry Buitenhuis, Den Haag.
Ik vond dat je die brief heel netjes had geschreven, Berry! Is je hand intussen weer beter? Ik hoop het maar! Dag, Berry, de groeten aan je zusje!

Willy Veldkamp, Hattem.
Ik ben blij dat je DONALD DUCK zo leuk vindt, Willy! Vertel je me nog eens of je broertjes en zusjes hebt en hoe ze heten? Dag, Willy!

Ineke v. d. Voorde, Bredo.
Je vindt het nieuwe verhaal over de Tik van Joost vast ook heel leuk, hè, Ineke? Ik ben zelf ook altijd erg benieuwd hoe het weer verder gaat! Hoe heet je kleine broertje? Dag, Ineke!

Ook deze week kunnen jullie je brieven weer sturen naar: Postbus 792, Amsterdam. Vergeet niet, duidelijk je naam en adres te vermelden en in de linkerbovenhoek van de envelop te zetten:
„OOM DONALDS BRIEVENBUS".
Tot de volgende week!

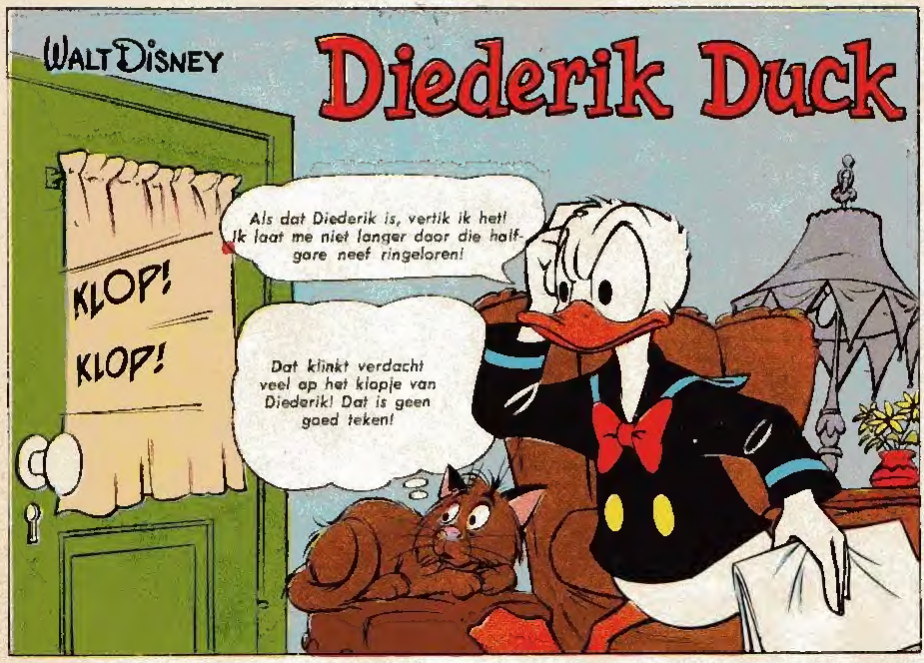
WALT DISNEY
Diederik Duck
KLOP!
KLOP!
Als dat Diederik is, vertik ik het! Ik laat me niet langer door die halfgare neef ringeloren!
Dat klinkt verdacht veel op het klopje van Diederik! Dat is geen goed teken!

Ha, Donald! Ik ga op de eendenjacht!
HELP!

Dat kun je toch niet doen? Je kunt mij niet neerschieten! We zijn familie! We zijn neven!
Ach, ik schiet toch niet op jou! Ik jaag alleen op ECHTE eenden!

WAT EEN BELEDIGING! WAT BEN IK DAN WEL? EEN NAMAAKEEND?

Nee, maar ik heb het over talingen en eidereenden en weet ik wat al meer!
Ooh — ik durf gewoon niet naar hem te kijken, ik kan z'n gezicht niet ZIEN!

Nou, waarom kom je dan hier? Ik heb geen talingen in huis!
Nee, maar ik wilde je vragen . . .

IK GA NIET MET JE MEE!

Nee, nee, ik wil alleen maar iets van je lenen!
Oh, in dat geval . . . zeg maar wat je wilt hebben, je kunt alles krijgen wat je maar wilt!
Als ik hem maar kwijt raak!

Ik wil je staander van je lenen, om me te helpen bij het opsparen van de eenden die ik heb geschoten!
Nou, laat hij 'm nemen en weggaan!

Dus als je me TOBBER mee wilt geven . . .

Wat bezielt hem apeens?
Hij is geen staander — staanders zijn jachthonden en Tobber is een kat! En bovendien . . .

Hier staat: „De kat is een van de grootste jagers die er op de aardbodem rondlopen". Hij zal me dus heel goed van dienst kunnen zijn! En bovendien heb je gezegd dat ik alles wat ik van je vraag, kan krijgen!

Nou, je hebt me te pakken, dat heb ik inderdaad gezegd! Maar hoe wil je Tobber overhalen mee te gaan?
Oh, dat is nogal eenvoudig — dat zal ik je laten zien! Luister, hier staat onder het hoofdstuk TALINGEN . . .

ZE BEHOREN TOT DE SAPPIGSTE EN SMAKELIJKSTE VOGELS DIE ER BESTAAN!

VOGELS!

Zie je wat ik bedoel? Daadeenvoudig!
Allemensen! Je werkt gewoon op z'n eetlust — en klaar is kees: hij komt er al aan!

Op weg, jongen! Blijf achter me!

Ik zal maar vast naar de apotheker gaan en een zenuwdrankje voor Tabber halen, hij zal er wel aan toe zijn als hij terugkomt!

En zo gaan ze op weg naar de jachtvelden . . .
Ik ga alleen maar voor de sport, hoor! Eigenlijk houd ik niet van eend!

Louise, daar komt die gekke jager weer aan! Nu zullen we pret hebben!

Zet jij de lokeenden uit, dan zorg ik voor het geweer!
Die halve gare schijnt het nooit te leren!
Houd je ogen wijdopen, Tobber, ouwe jachtkat!
Ik moet voorzichtig zijn, zijn geweer is nog geladen!
Ssst, Tabber, koest, ouwe staander! Ik hoor iets!
Lokeenden klaar, Louise?
Alles in orde! Kom mee!
KWAAK! KWAAK! KWEK!
KWEK! KWEK! KWAAK!
Ze zitten daar . . . kom mee, erop af!

Kijk dat eens, wat zeg je me daar van? Die eenden dabberen daar zo maar voor het schieten!
PANG! PANG!
Vaaruit, Tobber, pak ze!
Dus DAAROM moest ik mee!
Ik in dat koude water springen? Hij schijnt nog gekker te zijn dan ik dacht!
Als je denkt dat ik je mee heb genamen, alleen om een beetje gezelschap te hebben, heb je het wel goed mis!
Ze zeggen dat je za'n goeie jager bent — nou, laat maar eens zien wat je kunt en haal die eenden voor me!

Dat is spul wat alleen termieten lusten, maar wij zijn geen mieren!

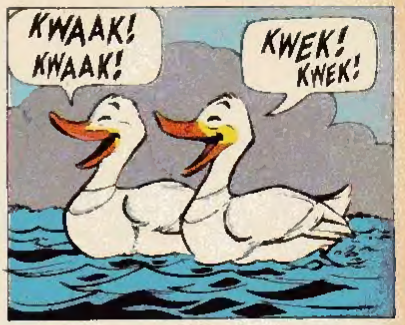
KWAAK! KWAAK!
KWEK! KWEK!

Tjonge! Nag méér eenden! Wat een jacht!
PANG! PANG!

JE WORDT BEDANKT!

Ah, goeiedag kerel! Hoe staat 't met de jacht? Wil het een beetje?
Oh ja, geweldig! Mijn jachtkat is de buit al gaan halen!
VERBODEN TE JAGEN

Later . . .
En u zegt dat hij zes lakeenden kapot heeft geschoten en daarna mijn kat uit het water probeerde te schieten? Wat moet ik als bargsom betalen om hem vrij te krijgen?

Oh, je hoeft niets te betalen, als je hem maar ophaalt! Doe me een genoegen en laat me niet met die vent zitten!

Ik denk dat ik de volgende keer naar Afrika ga om op leeuwen te jagen!

WALT DISNEY

Otto van Drakenstein

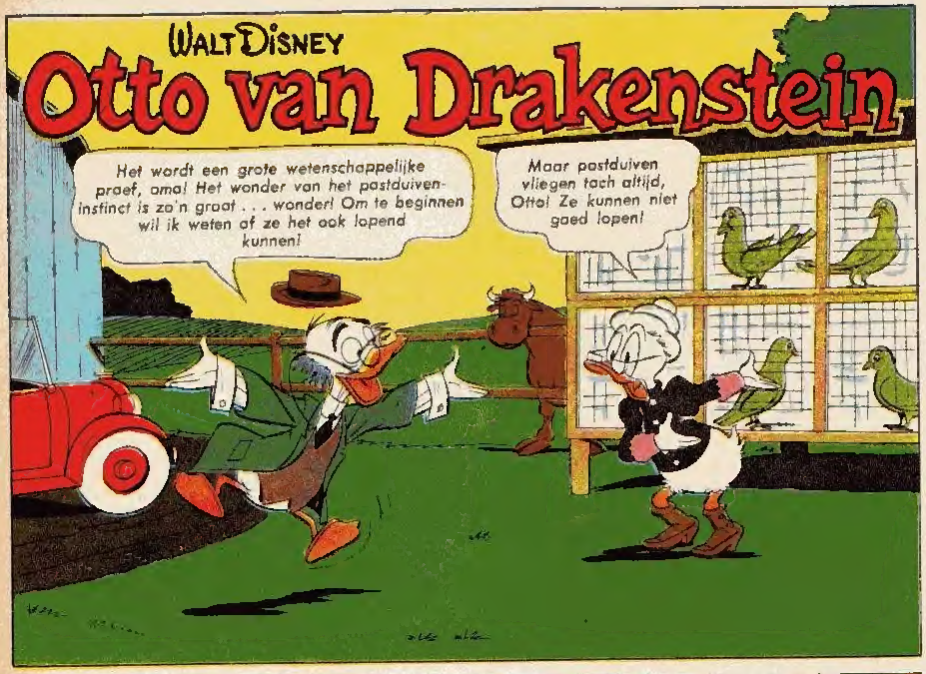

Een uur later . . . in de stad . . .
Ja! Dit is een onbekend gedeelte van de stad . . . en nu zullen we nog een beetje rondwandelen!
Eindelijk . . .
Nou, na zes huizenblokken rond te zijn gedraaid, zal hij de weg wel kwijt zijn! Ga nu je gang maar, Romeo!
Roekoe!
Nee, niet achter mij aan! Ga maar naar huis, naar ama! Toe dan, zoek ama dan!
Roekoe!
Ha, nu ontdekt hij dat hij niet kan vliegen . . . Nu moet hij zijn instinct gaan gebruiken . . . en op de grond!
(Zucht!) Nou, met deze proef zal ik geen beroemdheid worden . . . dat komt dan pas als de proef gelukt is!
WANDELENDE DUIF
Ik moet zorgvuldig aantekeningen maken! Een postduif . . verdwaald . . kan niet vliegen om de weg te zoeken!
HOPL
HIPWEG
Eh? Oh nee! Waar is hij nu? Romeo! Wacht even!
HOUD UW STAD SCHOON
Meneer! Hebt u een postduif gezien met een gewichtje op zijn rug die zo naar huis liep?
Za? Waggelde hij als een eend?

Meneer! Ik heb n duif die kant op zien gaan!
Jongen, jij zult het nog eens ver brengen!
Ah! Gelukkig! Wat zou ik tegen omo moeten zeggen als...
ACH! KIJK UIT! PAS OP!
Meneer! Romeo loopt op de weg! Stop! Stop!
WIE zegt u?
WIIIIOEW!
Romeo! Dat is een post-duif... maar hij kan niet vliegen, hij moet lopen!
Wat? U hebt me bijna een ongeluk bezorgd voor een lopende duif!
?
Nou, vlieg jij dan maar eens een eindje!
Ik hoop dat ik de goede kant op ga!
Meneer! U ging deze kant op en de duif die kant!
Nou, bedankt, hoor!

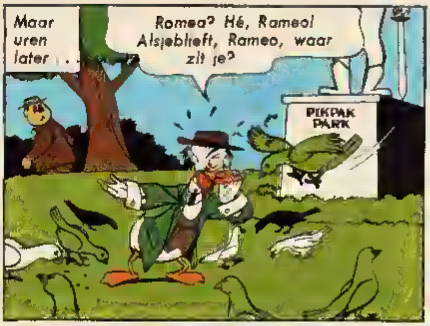
Maar uren later . .
Romeo? Hé, Romeo! Alsjeblieft, Romeo, waar zit je?
PIKPAK PARK

Dit is een bureau voor vermiste personen, niet voor duiven!

Ik begrijp het al, ogen! Ik zal maar terug gaan naar de boerderij! Wat zal oma kwaad zijn!

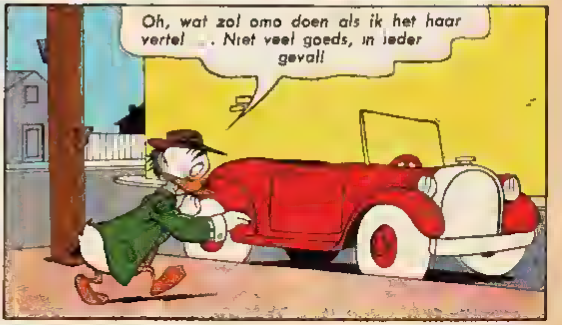
Oh, wat zal oma doen als ik het haar vertel . . . Niet veel goeds, in ieder geval!

Je bent niet VERDWAALD! Er is niets gebeurd! Je zit hier! Veilig en wel!
Rroekoe!

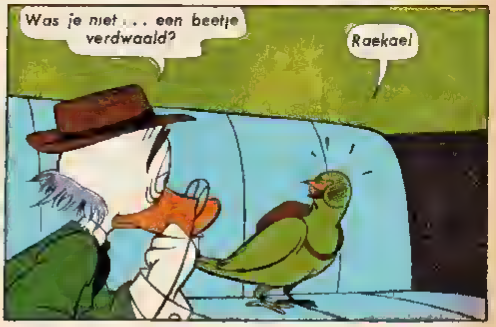
Was je niet . . . een beetje verdwaald?
Raekoe!

Oh, goed! Ik begrijp het al! Jij dacht, waarom zou ik lopen als ik kan rijden! En ik loop me suf te zoeken en sla een modderfiguur van jewelste! Goed, hoor! Maar!
?

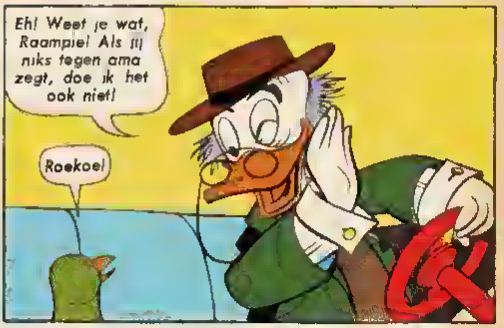
Eh! Weet je wat, Raampie! Als jij niks tegen oma zegt, doe ik het ook niet!
Roekoe!

MIJN BESTE PRESTATIE

door
BENNIE MULLER

HET voetbalmoment dat mij het meest gegrepen heeft, was opwindend en vervelend tegelijk Het gebeurde in De Meer, bij 'n thuiswedstrijd van Ajax tegen PSV Het was zo'n wedstrijd die de grote mensen bij voorbaat een „thriller" noemen Enfin, het begon voor ons allemaal niet even prettig. Binnen de kortste tijd stonden we achter In de laatste fase ven de strijd met 3-5 Doelpunten genoeg dus en sensatie van de eerste orde Maar in die laatste fase van de strijd begonnen wij, zoals dat dan heet, lekker te draaien We kwamen fel opzetten Enfin, Schaaphok en ik, de twee halfspelers van Ajax, zaten vlak achter onze aanvalslinie en we bombardeerden als het ware het doel van Bals. PSV stond met de rug tegen da muur Voor het Eindhovense doel was het een opeenhoping van spelers. En toen gebeurde het PSV maakte binnen de beruchte lijnen een duidelijke zwarte overtreding. De scheidsrechter Godding was onverbiddelijk Zijn vinger wees precies naar de witte stip Allerlei protesten van PSV natuurlijk. Maar da heer Godding wees ze resoluut van de hand De bal kwam op de witte stip te liggen en ik moest de penalty nemen Ik ging nog even kijken of hij wel goed lag en liep toen terug voor mijn aanloop. Op dat moment word ik in mijn rug geknepen en fluistert er iemand in mijn oor: „Jij kunt 'm er toch niet in krijgen, hoor Bennie!" Zoiets is natuurlijk niet sportief Het brengt je helemaal uit ja concentratie Ik draaide me razendsnel om en zag dat het Toon Brusselers waa Een grote woede maakte zich van mij meester Toon deed echter net of zijn neus bloedde en liep van mij weg Op dat moment vergiste ik ma bijna Ik wilde hem tegen zijn zitvlak schoppen van kwaadheid Maar ik hield me bijtijds in Maar ja, de poging had de heer Godding gezien En hij begreep wel dat er tussen mij en Brusselers iats aan de hand moest zijn. We gingen allebei in zijn boekje Een waarschuwing dus. Ja, dat was me ook wat Toon Brusselers, die toch altijd een sportieve speler is, had ma mooi te pakken Natuurlijk, hij had het ook te kwaad met de zenuwen Het was ook wel enorm spannend in de slotfase Ondertussen lag de bal nog steeds op de stip. Ik stond er op, de strafschop te nemen Kan je denken Ik nam mijn aanloop, nu ongestoord en schoot hard en zuiver langs Gert Bals 4-5 Man, wat hebben we ervoor geknokt Na afloop kon ik eenvoudig niet meer Maar de zege ging toch naar Eindhoven. Ja aan die wedstrijd moet ik nog vaak terugdenken. Het was ook zo opwindend, een van mijn opwindendste wedstrijden in Ajax Voor deze club ben ik al heel jong gaan spelen Als welp kwam ik uit voor TDW, de club die speelde in Duivendrecht Daar zaten ook al mijn buurtvriendjes in We speelden niet alleen op het veld, maar op straat natuurlijk En daar heeft een man mij zien spelen die voor Ajax op zoek was naar jonge talenten. Opeens lag ar een kaart bij ons thuis in de bus, met het verzoek of ik voor Ajax een proefwedstrijd wilde spelen. Nou, Ajax dat was wat, hè Ik dacht, die proefwedstrijd pik ik alk gaval mee Want elke gelegenheid om maar te kunnen voetballen benutte ik. Ik kwam op het veld en daar stonden wel zo'n dertig tot veertig jongens, allemaal voor die proefwedstrijd Nauwelijks had ik vijf minuten gespeeld of ze zeiden tegen mij: „Stop ar maar mee, van jou hebben we 't wel gezien." Ik was woedend Vijf minuten spalen maar, wat dachten ze wel! Nou, toen mocht ik één helft uitspelen Het resultaat was dat Ajax me graag wilde hebben Ik vond het eerst heel erg voor TDW en mijn vriendjes Ik wilde aanvankelijk niet Maar thuis hebban ze me omgepraat. In Ajax ontmoette ik nieuwe vrienden an ik heb er veel geleerd Dat moet ik zaggan.

De Aap in de broodboom

geschreven door RUDY

DE oude man woonde in een klein hutje dat tegen de berg geleund stond als een kindje tegen de rokken van zijn moeder. Je kon het hutje net vanuit het dal zien, een lichtbruin stipje tegen de donkerrode bergwand.

De oude man woonde daar eenzaam, want er kwam bijna nooit iemand de berg op, maar hij scheen het niet erg te vinden. Zo nu en dan kwam een kleine jongen van beneden uit het dorpje geklommen om hem wat vruchten of een stuk maiskoek te brengen en met hem op de drempel te zitten en te praten, en dan luisterde de oude man naar het gebabbel van de kleine jongen en was tevreden.

Op een dag kwam die kleine jongen weer naar boven geklommen. Hij droeg een stuk koek en een paar pruimen in een doek geknoopt op zijn hoofd en hij floot een vrolijk liedje, want hij was in een bijzonder goed humeur. Toen hij bij het huisje van de oude man was gekomen, knoopte de jongen de doek los en riep in de deuropening: „Hela-hola, hier ben ik!"

Binnen klonk gestommel en de oude man kwam uit het duister tevoorschijn.

„Dag, jongen," zei hij zacht. „Ik ben blij dat je er bent. Misschien kun jij me helpen."

„Waarmee?" vroeg de jongen en stapte over de drempel.

De oude man zuchtte. Hij ging op de bank zitten, die tegen de wand van de but stond en die mèt de tafel eigenlijk het enige meubelstuk in het vertrek was. Hij beduidde de jongen dat hij naast hem moest komen zitten en zei: „Je weet dat hier voor mijn deur een apebroodboom staat!"

De kleine jongen knikte. Hij kende de boom natuurlijk: het was de enige boom in de omtrek, en een zeer grote bovendien. Er zaten bijna geen bladeren aan, maar wel een massa heel grote vruchten met een harde schil.

„Nou, je weet dus ook dat de enige schaduw die ik heb, hier boven op de berg van die boom, of liever gezegd, van zijn vruchten komt. En nu ben ik bang dat die schaduw gaat verdwijnen."

„Waarom?" vroeg de kleine jongen. De oude man zuchtte. „Er zit een aap in," zei hij. „Heb je hem niet gezien?" — „Nee," zei de kleine jongen. „Een aap? Wat voor een aap?" Zijn wangen gloeiden.

„Een roodbruine aap met een grijze buik. Eigenlijk is het een heel mooie aap, ik heb nog nooit zo'n mooie aap gezien, maar hij eet alle broden uit de boom."

„Ja," zei de kleine jongen, „dat begrijp ik. Het is een apebroodboom, en de vruchten van die boom zijn dus de broden voor de apen, het is begrijpelijk dat die aap de broden opeet." — „Jawel," zei de oude man. „Maar als hij al die vruchten opeet, blijft er voor mij geen schaduw over, want van de kale takken boef ik niet veel te verwachten."

„Nee, dat is waar," zei de kleine jongen geschrokken, „daar had ik niet aan gedacht. Oh, en volgende week..." — Juist zei de oude man: „Volgende week is het begin van 't droge seizoen. Dan brandt de zon da hele dag op de berg, en dan heeft die kwaje aap natuurlijk net alle vruchten uit de boom gegeten en heb ik geen schaduw meer." En hij zuchtte diep en steunde zijn hoofd in zijn handen. „Daar moeten we iets aan doen," zei de kleine jongen. „Kunnen we niet tegen de aap zeggen dat hij zijn brood maar ergens anders moet gaan halen? Het uitleggen en zo!"

„Ja, maar dat heb ik al gedaan," zei de oude man. „Ik heb vriendelijk tegen hem gesproken en ik heb kwaad tegen hem geschreeuwd, ik heb op zijn gemoed en op de nagedachtenis van zijn oude moeder gewerkt, maar 't hielp niet. Het enige wat hij deed, was zijn rug krabben en nog een brood opeten."

„Verschrikkelijk," zei de jongen.

„Ja," zei de oude man. „Verschrikkelijk," en hij zuchtte weer diep.

„We moeten er iets aan doen," zei de kleine jongen vastberaden. „We moeten hem wegjagen."

„Ja, maar dat heb ik al gedaan," zei de oude man. „Ik heb Boe! geroepen en Kssyt! en Vort beest! en ik heb gedreigd met mijn vuist en ik heb gezwaaid met een stok, maar ook dat hielp niet. Het enige wat hij deed, was aan zijn staart gaan bangen en nog een brood opeten."

„Verschrikkelijk," zei de kleine jongen. „En toch moet er iets aan gedaan worden."

„Kijk," zei de oude man, „ik ben oud en stijf en ik kan niet meer in bomen klimmen, maar als jij nou eens in de kruin klom en vlak bij zijn oor Boe! riep — misschien dat hij daar wel zo van schrikt, dat hij weggast." De kleine jongen verschoot van kleur. Over een aap praten is niet zo moeilijk, maar in een boom klimmen en Boe! roepen in het oor van die aap, dat is toch wel even iets anders!

„Ik... eh... Ikke..." stotterde de jongen.

„Wat zal het heet zijn," zei de oude man, „als straks de wolken wegtrekken en de zon weer ongehinderd op de berg schijnt. Wat zal het hier dan heet zijn als die aap al mijn schaduw heeft opgegeten!"

„Goed," zei de kleine jongen dapper. „Ik zal in de boom klimmen en Boe! roepen. Is het een grote aap?" voegde hij er met een klein stemmetje aan toe. — „Nee," zei de oude man. „Het is helemaal geen grote aap. En het is ook geen kwaadaardige aap. Je boeft helemaal niet bang te zijn. Eigenlijk ziet hij er heel vriendelijk uit. Ja, eigenlijk is het een best aardige aap. Het enige vervelende is dat hij alle broden, en dus al mijn schaduw opeet."

De kleine jongen stond op van de bank en liep naar buiten. Hij keek

Illustratie
JAN
WESSELING

VAN DER WERFF

omhoog in de kruin van de apebroodboom en werkelijk, daar zag hij de aap zitten. Het was 'n kleine roodbruine aap met een grijze buik, precies zoals de oude man gezegd had, en hij stak net een nieuw stuk brood in zijn wijde apemond.

De kleine jongen raapte al zijn moed bijeen, hees zijn blauwlinnen broek op, spuwde in zijn handen en begon in de boom te klimmen. Het was niet erg moeilijk om in de broodboom te klimmen. De stam was ruw en knobbelig en groeide scheef, en de jongen klauterde er als een kat tegenop. Bij de eerste tak bleef hij even zitten en keek omhoog naar de aap. De aap hing aan zijn staart, helemaal boven in de boom, en kauwde op een apebrood. Hij scheen zich niets van de jongen aan te trekken, en de jongen kon hem duidelijk boren smakken.

„Lelijke brodenopeter! Lelijke smakker!" zei de kleine jongen en hij klom weer verder. Halverwege de kruin stopte hij weer en keek naar boven. De aap bing nu aan zijn beide voeten te zwaaien en gooide een stuk ven de harde schil naar beneden, waarna hij de rest van de vrucht opat, an zijn hand naar een nieuw brood uitstak.

„Lelijke schillensmijter! Lelijke brooddief!" zei de kleine jongen en klom verder, tot boven in de kruin, wear de aap nu op zijn hurken op 'n tak zat en aan het nieuwe brood knabbelde.

De kleine jongen kroop over de tak tot vlak achter de aap, haalde diep adem en riep heel hard „Boe!", zo hard, dat hij er zelf van schrok en bijna uit de boom tuimelde. Maar de aap draaide zich alleen maar om, keek de jongen even verbaasd aan en grijnsde toen vriendelijk. Hij strekte zijn hand uit en voor de kleine jongen erom dacbt, stopte de aap een stuk van de vrucht in zijn mond, die hij net weer open gesperd had om nog eens „Boe!" te roepen.

De kleine jongen kauwde ven schrik het stuk brood op en slikte het door. Het smaakte niet lekker.

De kleine jongen gluurde naar beneden, wear de oude man gespannen stond te kijken naar wat er allemaal deer boven in de boom gebeurde, en hij riep: „Het helpt niet! Wat moet ik nu doen?"

„Probeer hem eens te kietelen!" riep de oude men. De jongen klemde zich aan zijn tak vast, strekte zijn hand uit, deed zijn ogen dicht en kietelde de aap in zijn roodbruine vacht. Er gebeurde niets. Toen de jongen zijn ogen weer open deed, zat de aap gezellig te grijnzen en nam een hap van zijn brood — en verder niets. „Wat kan ik nu nog doen?" riep de jongen naar beneden.

„Geef hem een duw," riep de oude men. „Als dat niet belpt, weet ik het ook niet meer!"

De kleine jongen zette zich schrap en gaf de aap een duw. De aap tuimelde van de tek, mear hij hield zich met zijn staart vast en zwaaide ar aan de andere kant weer op. Hij grijnsde nog breder dan tevoren — eigenlijk was het een heel vriendelijke aap! — en gaf de kleine jongen een duw terug. „Help!" riep de kleine jongen en hij viel een paar takken naar beneden. Daar kon bij zich vestgrijpen. Hij liet zicb snel verder zakken, meer de eap kwam achter hem aan en greep naar zijn broekspijpen. „Help!" riep de kleine jongen nog eens.

„Hij wil met je spelen," zei de oude man. „Het is werkelijk een erg vriendelijke aap, het enige vervelende is, dat hij al mijn schaduw opeet."

De kleine jongen liet zich op de grond zakken en trok 'n lange neus tegen de aap, die op de onderste tak zat en naar bem wuifde.

„Kom," zei de oude man. „Laten we maar wat van de pruimen geen eten die je mee hebt gebracht. Je wordt bedankt voor je hulp; belaas heeft het niet veel uitgebaald."

De oude man en de kleine jongen gingen naast elkaar op de drempel van bet huisje zitten en aten van de pruimen die de jongen had meegebracht. De aap zat onder in de boom naar hen te kijken.

„Ik ga maar weer eens," zei de kleine jongen tenslotte. „Het begint al donker te worden."

Hij wandelde langzaam de berg af. Het laatste wat hij zag toen hij nog eens omkeek, was de aap, die op z'n kop onder in de boom hing en met een versgeplukt brood naar hem zwaaide.

Na een week klom de kleine jongen de berg weer op. Het was nu al erg warm en daarom liep hij langzaam. De oude man zat op de drempel van zijn huisje in de schaduw van de boom, en de aap zat op zijn schouder. „Goeiemiddag," zei de kleine jongen. „Hij is er dus nog steeds!"

„Dag, jongen," zei de oude man. „Ja, hij is er nog. Het is erg gezellig dat hij er is."

„Wat zullen we nou beleven?" zei de kleine jongen. „Hij at toch alle broden op? Hij at toch al uw schaduw weg? Is dat zo gezellig?" en hij keek omhoog naar de boom. De boom hing vol broden en wierp zijn grote, koele schaduw over het huisje.

„Oh, ja, dat dééd hij," zei de oude man. „Maar nu niet meer, hoor! Hij lust zelfs geen broden meer!"

„Hoe kan dat nou?" vroeg de kleine jongen verbaasd.

„Nou, in de eerste plaats zijn die broden helemaal niet zo lekker," zei de oude men. „Ik heb er eens een stukje van geproefd — brrr!"

„Ja, dat weet ik," zei de kleine jongen. „Brrr!"

„Maar de eigenlijke reden dat hij geen broden meer eet," zei de oude man, „is dat hij er kiespijn van kraeg! Jazeker, kiespijn! Op een avond kwam hij naar beneden, uit de boom, en klopte aen mijn deur. Hij jammerde van de pijn, en hij wees met zijn vinger in zijn mond. Jaja, bet is 'n heel verstandig dier. Toen ik in zijn mond keek, zag ik de rotte kies zo zitten. Ik heb hem eruit getrokken en hem een paar dagen pap en andare zachta kost gevoerd." De oude man lachte zacbtjes. „En dat vond hij zo lekker, dat hij nooit weer een apebrood aanki jkt! Hij blijft bij mij wonen, we hebben het erg gezellig samen. Nu ik gezelschap beb, merk ik pas hoe eenzaam ik het hier had, in mijn eentje boven op de berg!"

De oude man zag er erg tevreden uit en de aap grijnsde vriendelijk, en de kleine jongen bedacbt dat dit eigenlijk een prachtige oplossing was. En hij knoopte de pruimen en de maiskoek die hij had meegebracht, uit de doek, en met zijn drieen gingen ze gezellig op de drempel zitten eten.

WALT DISNEY

Willie Wortel

Het zijn vaak de KLEINE dingen die GROTE moeilijkheden veroorzaken . .

Oh foei! Ik ben in slaap gevallen terwijl ik lag te lezen en heb het licht de hele nacht laten branden!

DEKENS
AFHALEN
TOEDEKKEN

Op die manier wordt mijn elektriciteitsrekening veel te hoog!

Maar voor zo'n klein probleem kan ik gemakkelijk een oplossing bedenken!

Ik zal een beetje rond gaan lopen om mijn hersens op te wekken!

En Willie is zo'n knappe uitvinder, dat ZIJN VLOER voor hem rondloopt . .

45 TOEREN DENK-DRAAISCHIJF

Weldra . .

HELDERE GEDACHTE!

Ik heb het!

Ho ha! Dit is za eenvoudig dat ik mij erover verbaas dat ik het niet in mijn slaap heb bedacht!
FA KOMPEL MIJNGEREEDSCHAP
Als ik er een kleinigheid aan verander, is die mijnwerkershelm precies wat ik nodig heb!
Ik zal aan de achterkant een drukknopje maken!
Als ik dan in slaap val en mijn hoofd zakt achteraver, wordt het knopje ingedrukt, en het licht gaat uit!
ZZZ!
KLIK!
Wanneer 't die avond bedtijd is, zijn de Zware Jongens in Duckstad, op zoek om iemand te beroven....
Kijk, Willie Wortel zet een MIJNWERKERS-HELM op!
Ik pope! van ongeduld om hem te proberen!
Nu de gordijnen dicht en naar bed met een goed boek.... de XYZ encyclopedie, echt een aardig werkje om bij in slaap te vallen!
Nou en?
Nou, zo n slimmerik als Willie Wortel gaat s nachts niet in een mijn graven als er niet iets bijzonders te halen is!
GOUD, of misschien wel DIAMANTEN!

Laten we hem achterna gaan en kijken waar die mijn is!
Ja!
Intussen . . .
Gaap! Nu kan ik ieder ogenblik in slaap vallen op mijn lichtknopje!
Maar helaas, zijn hoofd zakt voorover . . .
Z Z SNORK! Z Z Z
Terwijl buiten de zware jongens nog steeds op wacht staan . . .
Waar blijft hij nou?
Hij komt er natuurlijk zo aan!
. . . Hij zette zijn helm toch OP en niet AF?
Volgende morgen . . .
Oh foei! Mijn hoofd is voorover gezakt en de knop werd niet ingedrukt!
Het is net zo erg om NIEUWE BATTERIJEN te kopen als om een hoge rekening te betalen!
Hé, daar heb je 'em! En nu zet hij zijn helm weer AF!
WAAR heeft hij dan de hele nacht gezeten?
En HOE is hij langs ons gekomen zonder dat wij het hebben gezien?

En zo ijsberen de Zware Jongens over de straat, terwijl Willie in zijn kamer ijsbeert . . .
Hmm . . . hoe kan ik die helm verbeteren . . . hmmm . . .
Hmm . . . waar is die mijn van Willie . . . hmmm . . .
En dan . . .
IDEE!
Aha! Ik snap het, ik snap het! Weet je hoe hij in zijn mijn kan gaan werken zonder dat wij het zien?
Die mijn zit natuurlijk onder zijn huis! Of in ieder geval de toegang tot de mijn!
Geweldig slim bedacht . . . ga jij maar vooraf, ouwe jongen!
Kom mee! We hoeven alleen maar naar binnen te wandelen en we zijn rijk!
Eh? En automatische deurkloppen! Wat grappig!
KLOP! KLOP!
Maar binnen kijkt Willie door zijn geheime kijkraampje
De Zware Jongens! Ik heb nu geen tijd voor dergelijke bezoekers!
Maar ik raak ze wel kwijt!

Haha! Het is ook een automatische HOOFD KLOPPER voor gasten die niet welkom zijn!
Ik kon me niet voorstellen wat ze hier zoeken, maar ze zullen gauw genoeg ontdekken dat ik mijn huis goed tegen inbrekers heb beschermd!
En weldra . . .
(Slikt) Laten we 'em smeren, jongens! Het is hier gevaarlijk!
We zijn hier niet erg welkom!
Ik dacht dat ons devies was „We laten ons niet kisten!
Maar nu is het „Zorg voor je hachje!
Hé! Als we dat leegstaande huis eens innamen en van daaruit 'n tunnel gingen graven naar zijn mijn!
TE HUUR
Die nacht graven de Zware Jongens tot ze erbij neervallen, zonder resultaat!
We hebben zijn hele huis zowat ondermijnd . . . en geen MIJN gevonden!
Ik geef het op!
Laten we maar naar boven gaan!

Intussen ligt Willie in bed te lezen met zijn verbeterde helm op zijn hoofd . .
Nu kan er niets meer gebeuren . . er zit ook een knopje aan de kinband!
Maar juist als Willies hoofd opzij zakt . . .
KLOP! KLOP!
Wie kan dat nou zijn . . . op deze tijd van de nacht?
Niemand bij de deur!
Eh? Het komt uit de kelder!
Dat is toch te gek! Ik droom vast!
KLOP!
D de Zware Jongens!
Ja! We hebben n kleine verrassing voor je!
AUW! Mijn kin!
KLIK!
Oei! Zijn licht is uit gegaan!
Oef! Dank zij dat knopje op de kinband van mijn helm, kan ik een voorsprong nemen!
Vlug! Doe je zaklantaarn aan!
Slik! Ik bedenk daar net iets! Ik heb wel een heleboel apparaten om inbrekers BUITEN te houden, maar geen een voor het geval ze toch BINNEN zijn gekomen!

Daar heb je ze met hun zaklantaarn! Wat moet ik doen? Ik moet snel iets bedenken!
Aha! Alleen al bij het zien van mijn draaischijf krijg ik ineens een schitterend idee!
BOE-HOE-HOE-EN WIE IS ER BANG VOOR DE ZWARE JONGENS!
Aha! Daar heb je Willie! Met zijn licht aan! Hij laat zich gewoon vangen!
Grrr! Ik zal een gehaktbal van je draaien!
Hè? Wat is dat nou?
Leuk, hè — net een draaimolen!
BOE-HOE! IK BEN NIET BANG VOOR DE ZWARE JONGENS!
Oh ja hè, dat zullen we eens zien!
Huh? He! Stop!

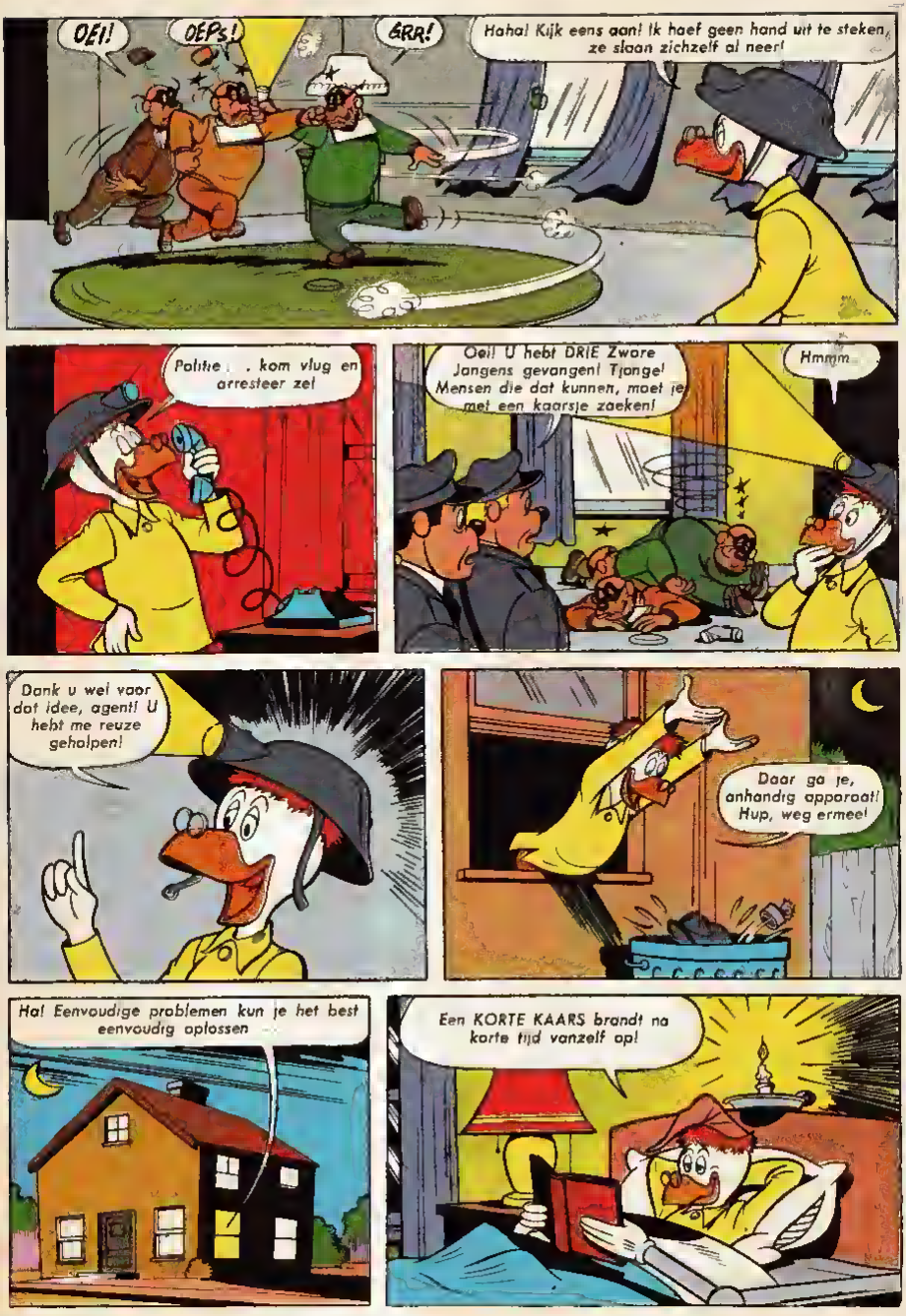
OEI!
OEPS!
GRR!
Haha! Kijk eens aan! Ik hoef geen hand uit te steken, ze slaan zichzelf al neer!
Politie! . kom vlug en arresteer ze!
Oei! U hebt DRIE Zware Jongens gevangen! Tjonge! Mensen die dat kunnen, moet je met een kaarsje zoeken!
Hmmm
Dank u wel voor dat idee, agent! U hebt me reuze geholpen!
Daar ga je, anhandig apparaat! Hup, weg ermee!
Ha! Eenvoudige problemen kun je het best eenvoudig oplossen
Een KORTE KAARS brandt na korte tijd vanzelf op!

Haan Knijpvuist, een oude Watergeus, neemt het 14-jarige taveerneknechtje Stevijn Costersz, mee om hem als scheepsjongen te laten dienstnemen bij

KAPITEIN JAN DE WITTE

HOE bestáát het 'n jongen die nog nooit heeft gevaren!" kwaakte Haan Knijpvuist misprijzend „Maar zeuntje, da's je ware lust en je leven een degelijk dek onder je hielingen en de ruimte om je heen, het sop en de hemel en de wind! En dan liefst met volgebraste zeilen, de vuurpotten smokend bij de geladen stukken en alle hens aan enterpiek en bijl, loodstrak op zo'n vette Spanjoleneend gestevend, dat het water ervan schuimt en spat — oho, johoho!" Zijn gezicht stráálde van vervoering

Stevijn kon er de lol niet van inzien. Die oude zeeschuimer dééd maar — op eigen houtje bedisselde hij dat Stevijn moest varen en vechten. Och heden en dat terwijl Stevijn helemaal niet van vechten of andere ruwigheden hield... Maar waarom het-ie zich dan door Haan meenemen? Hij wist het zelf niet, hij kon doodgewoon niet tegen de oude ruwe geus op

„Hó!" Bij de draai naar het haventje hield Haan stil. En met een gebaar, zo trots en gelukkig alsof-ie alle rijkdommen van de wereld omvatte, wees hij „Daar leit ze nou, jongske ònze vloot!"

Onder een wolk van rondtuimelende, krijsende meeuwen lag daar een soort uitdragerswinkel in afgedankte smakken en vlieboten en fluiten [1]... Nou, als dat de schepen waren waarmee de geuzen zich zo'n geduchte naam hadden verworven! Stevijn trok een vies gezicht Allemaal gedeukte rompen, beschadigde kampanjes, tuigages die uit een afvalhoop schenen te zijn samengeflanst; ondanks de kanonmuilen, die grimmig achter de luiken tevoorschijn loerden, was het beslist niet een vloot waar je je hoed voor afnam

Haan duwde hem ijverig de dijkbeschoeiing af, naar een vletje dat er gemeerd lag „Stap in! Ik breng je bij Jan de Witte, de beste schipper van de wereld!" En met forse riemhalen trok hij de viet tussen het gewemel van andere sloepen, hoog optorenende scheepswanden en strakgespannen ankerkabels Stevijn hield zich met beide handen aan de wisbelende boorden vast en zag een beetje bleek om de neus

„Kijk daar!" wees Haan Stevijn met zijn kin „Da's de Gesel Gods van schipper Boudewijn-met-'t-Bakkes! Hoho, da's toch zo'n olijke vechtersbaas, een echte

Illustratie HANS KRESSE

DOOR TIM MARAN

Vlaming! Laatst ramde ie een Waalse smak, midscheeps aan stuurboord en met zo'n vaart, dat de Waal meteen half op spegapen lag De maatjes stonden al klaar om te enteren maar met z'n mooiste schreeuwstem hield schipper Boudewijn ze nog tegen En toen praaide ie de schipper van de Waal, die als een Snotterende Simon op de knieën lag „Dat was raak!" schreeuwde schipper Boudewijn „Nu de andere kant!" En mèt trok-ie z'n snebbe [2]) los van stuurboord en hij overzeilde de Waal over bakboord! Ohoho, hahaha, is dat niet kostelijk?" En Haan moest de riemen even laten rusten om zich op de knieën te kletsen van pret

Stevijn sloot de ogen. Het was vreselijk — vréééselijk In wat voor wildebeestenkooi kwam-ie terecht? Intussen kwaakte Haan opgeruimd verder. Hij deed echt zijn best om de jongen mooie vooruitzichten te bieden „En daar lait de **Zandloper** van schipper Bouwe Derkszoon, zie je wel, dat vliezeil met dat stuk uit 'r verschansing? Jongejonge, die schipper Bouwe, da's ook zo'n mooie guit! Laatst — da's alweer zo'n jaar of wat geleden — zeilden we met vijf schepen ter hoogte van de Vlaamse Banken en toen zagen we een Portugese vloot, mat bestemming Antwerpen Zij waren met z'n twaalven, knappe galjoenen, die aruit zagen als egels van wege hun kanonnen, geen partij voor ons. Maar schipper Bouwe dacht er anders over en toen haalde ie iets uit wat sindsdien een van onze mooiste vechtmethoden is geworden!" Haan wreef zich de tranen van pret uit de ogen. „Nou, mot je horen Wa zagen die Portugezen net toen ze in de Spleet naar het oosten afbogen, koers Scheldemonding De Spleet, da's een breed vaarwater, maar nou liggen 'r in de Scheldemonding een paar verraderlijke zandbanken, waarvan de beruchtste de Peerdemart — da's een ènd van een zandbank voorlangs de kust; an tussen deze Peerdemart en de kust loopt nog een enge diepe geul, het Klokkediep. Goed! Daar praait schipper Bouwe ons an hij schreeuwt Ga jullie nou effe onder de Peerdemart in 't Klokkediep, liggen dan dien ik jullie die snurkers gestoofd met petersalie op! En wat denk je dat die rare Fries toen doet? Hij

de getrouwe van Stevijn Hazehart

loopt met z'n kleine **Zandloper** zó op de Portugezen in en begint op ze te schieten Nou, je zag de snurkers gewoon gápen van verbazing over zoveel lef Maar toen werdan za goêd nuidig an hola, wat lieten ze hun stukken toen brullen. Ze verdrongen elkaar om die snertgeus op zijn baadje te geven Wat ze niet merkten was, dat Bouwe ze zoetjesaan mee lokte in de richting van de Peerdemart. Toen de Portugezen merkten dat ze uit hun koers raakten, haalde de Fries nog een kunststukja uit. hij het opeens z'n hramzeil vallen alsof-le er een voltreffer op had gekragen en deed toen of-ie kreupel wegvluchtta Tja, zo'n kans lieten de Portugezen zich natuurlijk niet ontnemen ze gingen 'm achterna!" Haan liet de rietmen los om met zijn handen het varhaal nog mooier te maken ,,Nou, zo lokte schipper Bouwe ae de Peerdemart op! Het was laagwater, maar het zand kon je natuurlijk niet zien En de **Zandloper** kon er met zijn lage kiel glad overheen, maar de Portugezen met hun zware en diepliggende galjoenan . de ean na de ander schoof zich met zijn diepe kiel muurvast in het zand. Ze konden niet meer voor- of achteruit! En toen hees de Fries z'n Bloedvlag [3]) en wij kwamen als de weerlicht voor de dag — en zo kregen we ze te pakken — de een na de ander — allemaal!!" De oude geus bulkte van opgetogenheid bij deze gouden herinnering

Vol afkeer keek Stevijn naar hem Hij had de mond al open om die verschrikkelijke geus te verzoaken, rechtsomkeert te maken en hem terug te brengen Maar hat was al je laat met een laatste fikse riemslag over links draaide Haan zijn vietje in een slarlijke, haarfijn afgemeten boog langszij ean groot fluitschip ,Zo zeuntje, we zijn 'r! Dit is onze Doltjn!"

Ze kwamen langs een touwladder aan boord ,,Zo, laten we eerst maar naar de schipper stappen."

Haan nam Stevijn mee naar hat achterschip, waar, hoog als een burcht de kampanje oprees.

,,Wacht jij hier effe" en Haan klopte aan, nam zijn muts af en verdween achter een deur

Met zenuwachtig knipperende ogen nam Stevijn de omgeving op Er waa geen mens te zien Wel kanonnen . rijen kanonnen op robuuste rampaardan [4]). En rondom de voet der mastan rakken met allerhende griezaliga wapens: enterpieken en bijlan, sabels, hand- en haakbussen En het dek leek één chaos van opgeiolde kabels en touwan, die iets te maken hadden met de masten en ra's, en houten dekkisten, emmers, vuurpotten Het duizelde Stevijn Moest hij temidden daarvan scheepsjongen worden . ?

De deur werd weer opengezwaaid en Haans kraukelig gezicht straalde om een boekje ,,Kom maar gauw! Muts af, voeten vegen!"

Kapitein Jan de Witte zat achter een zware eikehouten tafel, door de gekleurde ruitjes wemelde de weersplegeling van het zonlicht op bet water da hekkajuit [5]) binnen Een koperen lamp wiegde traag en knersend boven de tafel

Kapitein De Witte was een gewaldenaar, met een breed boekig gezicht, dat zo roodbrunn zag als verweerde steen en met spinnewebben van rimpeltjes bij de ooghoeken. Volle kastanjebruine lokken golfden tot op de brede schoudars en een korte baard van dezelfde kleur omkranste een kin als een scheepsboeg Maar wat het sterkste opviel waren de straalgrijze ogen, waarvan Stevijn het griezaligе gevoel kreeg dat ze dwars door een jongen heen konden kijken

„Zo maatje," baste kapitein Jan de Wite, „dus jij bent Stevijn! Kom es nader!"

Haan moest Stevijn aen steviga duw in de rug geven „Direct doen wat de schipper zegt!" siste hij.

Stevijn struikelde naar voren.

„Haan Knijpvuist," zei de kapitein, „vertelt me dat jij zo graag als scheepsjongan aan boord komt. Is dat zo?"

„Direct „ja" zeggen op alles wat de schippar vraagt!" stompte Haan hem in de rug

„J-j-ja, seinjeur „ stamelde Stevijn, helemaal de kluts kwijt

„Da's braaf, m'n jongen," bromde kapitein Jan de Witte „'t Is oorlog en de Prins van Oranje heeft iedere jongen van stavast nodig! Haan verteit det je staat te trappeien van ongeduld om mee te doen?"

„Zeg „ja"!" stompte Haen hem in de rug

„J-j-ja, seinjeur. " fluisterde Stevijn, die liefst hard in huilan was uitgebarsten

De strenge grijze ogen boorden dwars door hem heen En toen, och heden, Stevijn vertrouwde zijn ogen niat daar glaed een glimlach over het gezicht van de kapitein „Zeuntje, zeuntje" knorde hij. „moet jij nou meteen met jokkens hij mij aan boord komen? Pas maar op dat je niat net zo'n schaamteloze jokkebrok wordt als Haan Knijpvuist!"

„Vraag excuus, schipper " kwam Haen verontwaardigd naar voren. Maar Jan de Witte woof ,,Al goed, Haan, zeg maar niks Maar dat jong wil net zo lief naar zee als jij en ik aan wal!"

„Tja, schipper hoor es " stamelde Haan bedremmeld Hij keek broeiarig naar zijn tenen ,Ik beb 'm meegemaakt zoals-ie echt is, schipper. En toen dacht ik da's een goeja voor onza schippar Zodoende"

De kapitein knikte ,,'t Is waar dat ik een scheepsjongen kan gebruiken, Haan, maar 'n maatje dat tegen zijn zin aan boord komt, is van weinig nut."

„Tja schipper," mompelde Haan, helemaal uit het lood geslagen, „da's natuurlijk zo, Nou ja, vraag excuus, schipper "

„Al goed," zei de kapitein kortaf ,Breng dat jong terug waar je 'm vandaan bebt en we praten nergens meer over."

Zo, dat was het Sullig slofte Stevijn achter Haan terug naar da touwladder Haan liep met hangande schoudars Hij was bitter teleurgesteld in Stevijn. Hij klauterde over da verschansing, de touwladder af, naar het vietje Stevijn keek hem besluiteldos na Haan moest hem dus terugbrengen Waar naar toe? Naar de taveerne? Oei, daar was-ie met ruzie en knokken weggegaan, de waard zag 'm kómen! Naar bet weeshuis terug dan? — Haan sprong in het vlatje Het vietja wiebelde, er ribbelden kringen over het water En Haan keek op ,,Kom je haast, lummel?" schreeuwda hij ongeduldig

Stevijn keek in dat lelijke oude gezicht Opeens voelde hij zich wat raar Waarom had hij eigenlijk zo'n schrik en afschuw van Haan? Had Haan niet zijn partij gekozen tegen de valse waard? Had Haan niet een arm om hem heen geslagen en 'm gezegd dat Stevijn bij hèn behoorde, bij de Watergeuzen? Nog noolt in zijn leven had iemand tegen Stevijn gezegd of hem laten voelen dat hij bij iemand behoorde

Stevijn slikte krampachtig de knokkels van zijn vulsten, die hij om de verschansing had geslagen, werden wit.

„Haan!" wilde hij schreeuwen „Háán! " Maar hij kreeg geen geluid uit zijn keel

„Waar blijf je, aap van een jongen?" snauwde Haans atem uit de diapte. „Wel jandorie!" Maar de varschansing bovan hem was leeg En Haan boorde een geluid alsof er iemand hard over dek draafde, naar het achterschip.

Kapitein Jan de Witte zat nog net zo achter zijn tafel

„Seïnjaur!" flapte Stevijn eruit, da oren roodgloeiend ,,Ik — ik wil mee —met u — en met Haan Knijpvuist!"

Stevijn heeft het zichzelf zaagedaan: nu móét-ie wel met de Watergeuzan mee uit varen en vechtan . . .!

1 SMAK (kromsteven), een kustvaartuig dat voor de oorlog uitgerust kon worden met 15-20 kanonnen VLIEBOOT, klein zeeschip FLUITSCHIP voerde een ronde boeg en achterschip en kon in oorlogstijd 20-30 stukken voeren 2 Een SNEBBE is de tjeeren ram onder de boegspriet 3 De BLOEDVLAG is het rode aanvalstuigmaal. 4. KAMPAARDEN zijn de zware karretjes, waarop scheepskanonnen zijn gemonteerd om de terugstoot van het schot op te vangen 5 HEK is achterschip

ditjes en datjes van Donald Duck

Heb je die al?

Op 15 december 1954 werdan zowel Suriname als da Nederlandse Antillen zelfstandige delen van het Koninkrijk der Nederlanden Ter gelegenheid van het 10-jarige bestaan van deze zelfstandigheid gaven medio december 1964 Nederland, Suriname en de Antillen ieder een speciale herdenkingszegel uit, die niet dezelfde afbeelding hadden De Nederlandse zegel, van 15 cent, ken je natuurlijk wel. Je ziet hier de zegel van de Antillen Langs de helderblauwe hemel vliegen zes vogels (de zes eilanden Aruba, Bonaire, Curaçao, Saba, Sint-Eustatius en Sint-Maarten voorstellende) en in iedere vogel kun je da Antilliaanse vlag herkennen, die je veel duidelijker ziet afgebeeld op de Statuutzegels van 1959 Rechtsonder de omtrekken van Nederland en links het wapen van de Antillen met de zes sterren an de spreuk „Libertate Unanimus", hetgeen „eensgezind in vrijheid" betekent De Surinaamse herdenkingszegel toont een geel bekroonde krans van vuurrode Faja Lobbi.

om te onthouden SCHONE THERMOSFLES

Een thermosfles is een geweldige uitvinding! Thee blijft gloeiend warm en ijsblokjes blijven er wel twee dagen ook werkelijk ijs in
Maar de thermosfles heeft het nadeel dat hij gauw een onfris geurtje aanneemt Iets dat echter snel verholpen is door de fles geregeld met water, azijn en zout uit te spoelen. Zorgvuldig met schoonwater naspoelen en de fles, wanneer je hem niet gebruikt, altijd open wegzetten.

Een hele geruststelling

Een toerist die in een duur hotel op een van de zonnige eilandjes in de Caribische Zee logeert en al een half uur vlak bij het strandterras in zee zwemt, roept de kelner toe:
„Kan ik hier eigenlijk wel zwemmen, zijn er geen krokodillen?"
„Nee meneer," antwoordt de kelner, „wees maar gerust, hoor, krokodillen komen nooit in water dat vol met haaien zit."

TWEELINGEN krijgen gezelschap

Het aantal tweelingen neemt overal ter wereld toe, zelfs zó dat er bijvoorbeeld in Engeland en Amerika scholen zijn waar in elke klas minstens drie paar tweelingen zitten.
Natuurlijk heeft de wetenschap zich met dit „verschijnsel" bezig gehouden.
De geleerden kwamen tot de conclusie dat er niet vaker dan vroeger tweelingen geboren worden, maar dat de ouders van deze tijd meer van goede babyverzorging weten dan onze voorouders

WACHTEN OP TRAM 25

Arie, een jongen van het platteland, die voor het eerst in een grote stad komt, staat op een vluchtheuvel verbijsterd naar het drukke verkeer te kijken.
„Welke tram moet ik nemen om in de Pompstraat te komen?" vraagt hij aan een agent
„25 meneer," zegt deze
Arie gaat geduldig staan wachten Na een uur ziet de agent hem nog staan en hij vraagt: „Wat is dat, staat u nou nog te wachten?"
„Ja agent," glundert Arie, „maar het is nou zo gebeurd hoor, de vierentwintigste tram is net voorbij"

Het staat op hun gezichten te lezen

Twee heren kwamen elkaar tegen. Omdat ze oude schoolkameraden waren, vonden ze het geweldig leuk elkaar te ontmoeten
„Het is lang geleden dat we samen op de schoolbanken zaten, Jaap," zei Sander
„Ja Jaap," lachte Sander, „dat is precies ... jaar geleden"
Als je wilt weten hoe lang het geleden was, moet je de getallen (alle onder de tien) bij elkaar optellen
Naar het nummer één behoef je niet te zoeken en een enkel getal staat achterstevoren
Het antwoord kunnen jullie de volgende week in Donald Duck vinden.

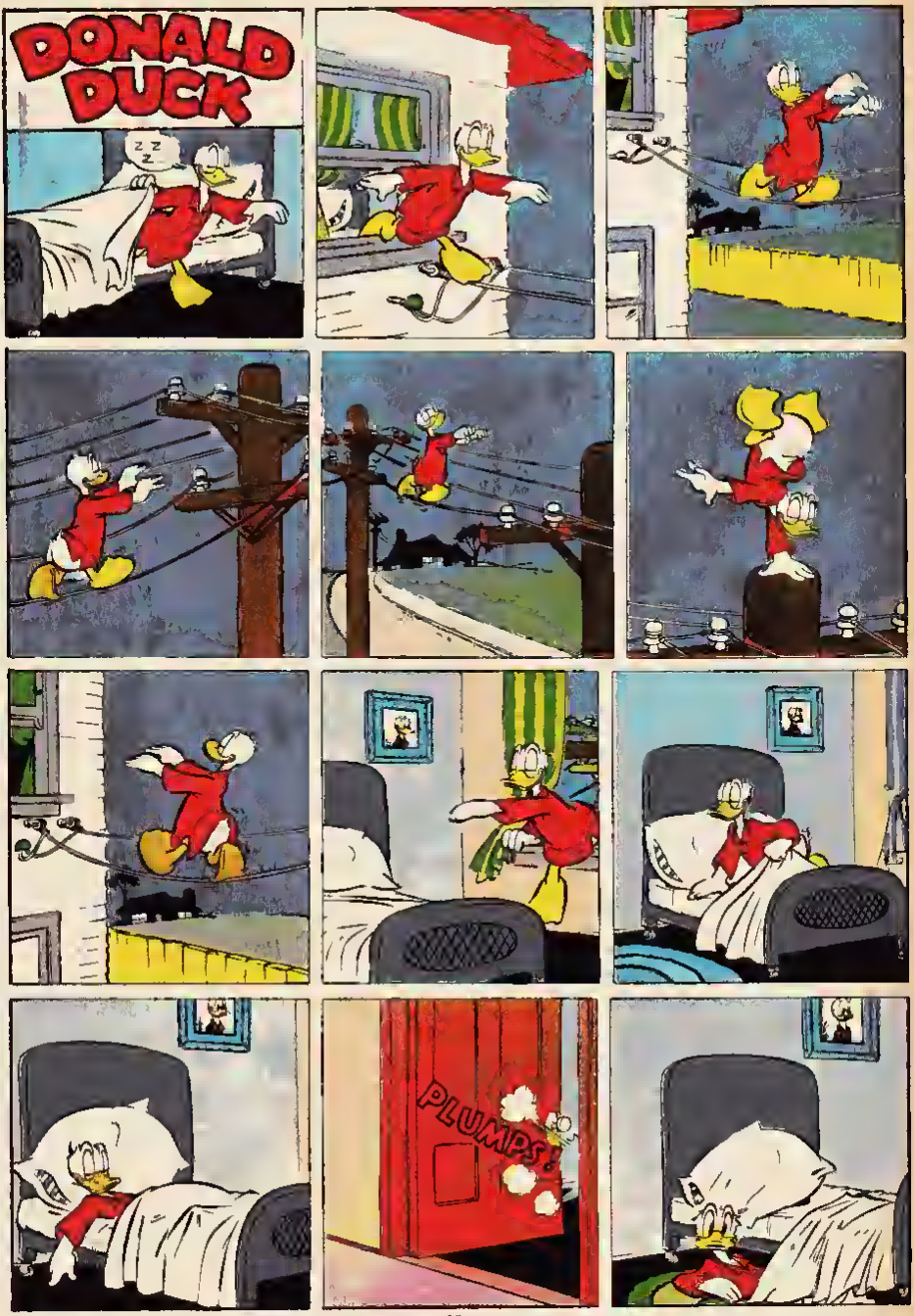
DONALD DUCK
z z z
PLUMPS!

TOM POES en de TIK van JOOST

HU HEEFT NOG ÉÉN WENS: ZIJN LAATSTE DAGEN IN BOMMELSTEIN TE MOGEN SLIJTEN.
ZIJN LAATSTE DAGEN?....
M..M..MAAR
DAT IS VRESELIJK! N-NATUURLIJK M-MAG HU DAT!
RÖNK NIET ZO MET DAT VLIEGTUIG! DENK TOCH AAN DE PATIENT!
ACH, ACH, WIE HAD DAT GEDACHT.
DIE L...LAATSTE DAGEN Z-ZAL IK ONVERGETELIJK VOOR HEM MAKEN.
VOORZICHTIG TOCH!
NIET HOBBELEN!
DE ZACHTSTE MATRAS IS NOG NIET ZACHT GENOEG. ALS IETS HEM NOG REDDEN KAN, IS HET RUST, DIEPE RUST....

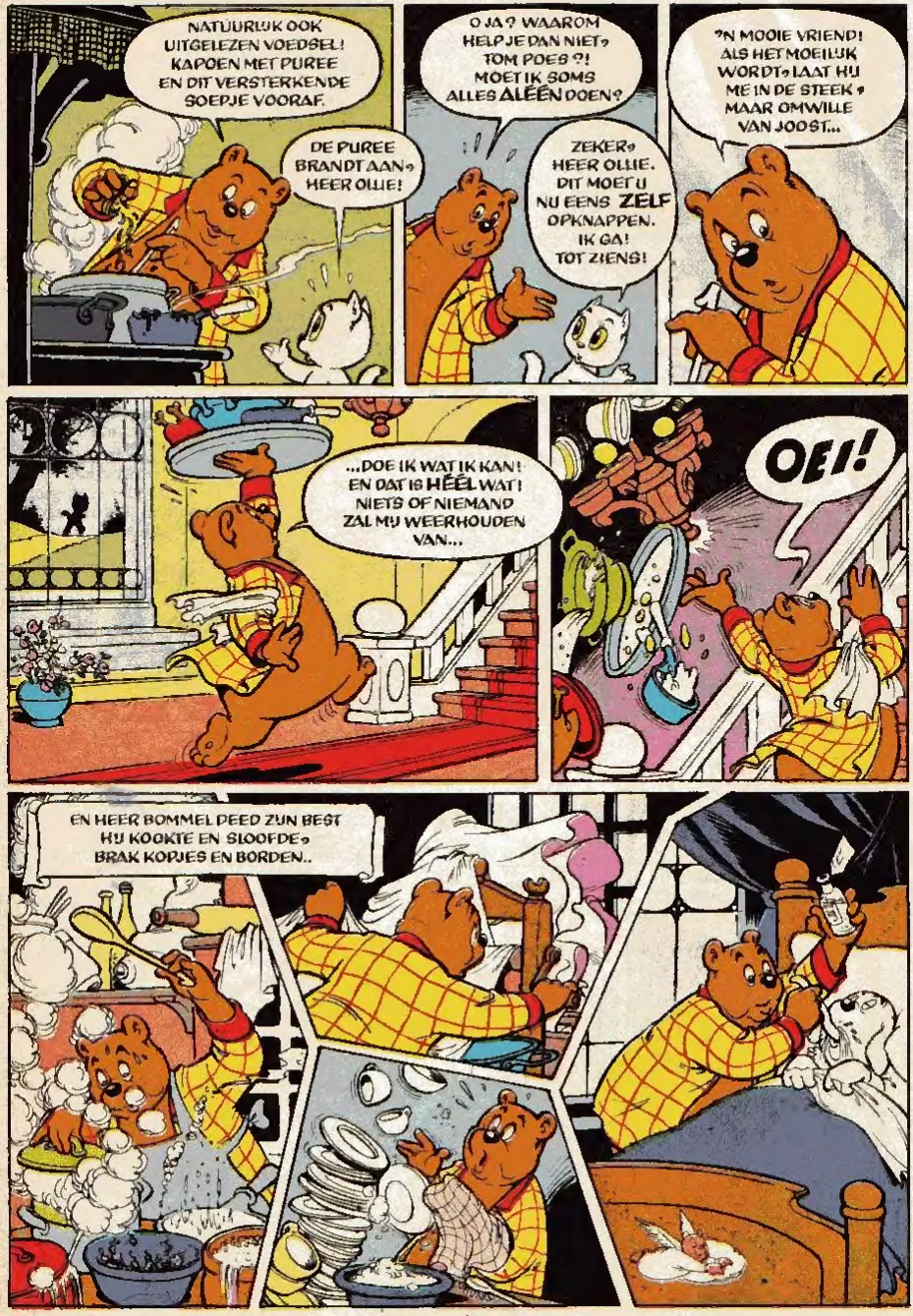
NATUURLIJK OOK UITGELEZEN VOEDSEL! KAPOEN MET PUREE EN DIT VERSTERKENDE SOEPJE VOORAF.
DE PUREE BRANDT AAN, HEER OLLIE!
O JA? WAAROM HELPJE DAN NIET, TOM POES?! MOET IK SOMS ALLES ALLEEN DOEN?
ZEKER, HEER OLLIE. DIT MOET U NU EENS ZELF OPKNAPPEN. IK GA! TOT ZIENS!
'N MOOIE VRIEND! ALS HET MOEILIJK WORDT, LAAT HIJ MEIN DE STEEK, MAAR OMWILLE VAN JOOST...
...DOE IK WAT IK KAN! EN DAT IS HEEL WAT! NIETS OF NIEMAND ZAL MIJ WEERHOUDEN VAN...
OEI!
EN HEER BOMMEL DEED ZIJN BEST HIJ KOOKTE EN SLOOFDE, BRAK KOPJES EN BORDEN..

DONALD DUCK — Een vrolijk weekblad. Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V. Nederland: Stadhouderskade 55, Amsterdam-Z. Postbus 497. Telefoon 020-791361. Giro 118.131 (alleen voor post-abonnementen à / 3,25 per 13 nummers). Prijs 35 ct., per week 25 ct. **Nederlandse Antillen en Suriname:** / 14,40 per jaar. **België:** De Geïllustreerde Pers voor België N.V., Generaal Capiaumontstraat 24, Berchem-Antwerpen. Telefoon 396164. P.C.R. 86481. Prijs 6 fr. **Overig Buitenland:** / 22,— per jaar. Attentie! Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan.
©1965 Walt Disney Productions